

Ενδοξον Κυανόλευκον καὶ Ὁσάν Γαλιτεαν (ἑλαβα, εὐχαριστώ) **Πρωτῶν Σοσιαλιστῶν** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπλάσμα διὰτὶ νὰ μὴν υπογράφῃ φίλος μου;) **Ἀειδιὰ** (ἔχει καλῶς;) **Σεισημηνῆν Κορφαίουτοῦλαν** (ἔστειλα) **Μυροβιῆν** (ἐπιστολὴν σου με Μ. Ἀγγελίον δὲν ἔλαβα) **Βουλγαροφάγον Ἑλληνα** (λογίζεσαι ὡς λάθος, διότι ἐπρεπε νὰ σηκαιοῖσθαι; καὶ τίς δύο λέξεις;) **Ζήτω ἡ Διάπλασις** (ἔχει καλῶς;) **Πατριῶν Βιομήχανον** (περιμένω) **Παλιῶν τῆς Φαιῆς** (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά ἀπὸ τὰ ματάκια) **Μεσοσημακῆν Ἀκτῆν** (δὲν σοῦ τὸ εἶπα; Φιλανθρόν;) **Τριανταφυλλίαν** (ἔστειλα) **Νύμφην τοῦ Αἰγαίου** (ἔλα ἐλήφθην μὴν ἀνησχῆς;) **Ποιήτριαν Σαπφῶν** (ἡ παραγγελία σου ἐξετέλεσθῆ) **Μικροῦ Σουλιωτοῦτοῦλο** (ναί, με μαῦρη μελάνη) **Μικρὸν Εὐζώνον** (ναί, νὰ μοῦ γράψῃ;) **Ἀυτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου** (θὰ εὐρον τὴν λέξιν, ἀφοῦ με αὐτὰ τὰ σοῦχεῖα δὲν σχηματίζεται ἄλλη ὥστα τὸ λάθος εἶνε περὶ τὸν νὰ διορθωθῆ; πόλις, πρωτεύουσα, τὸ ἴδιον κάνει ἐδῶ) **Τάκρον** (ποῦ ἀπορεῖ διὰτὶ ἡ Ἡρωϊκὴ Σάμος ἔδωκε τὸ ψευδώνυμόν του στὸ γατάκι τῆς, ἐνῶ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν με τὸ ψι-ψι) **Ἑλληνα Ὀρειοπόλον** (νὰ μοῦ ξαναγράψῃς τὰς προτάσεις σου, στέλλον μετ' ἡ καὶ λεπτὰ 55.) **Ἑλληνα Νικητῆν** (ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 1392) **Χρυσουργῆν** (δὲν εἶνε λάθος τὸ ἀλλάξαι ἐγὼ) **Γεωμνηταῖα** (καὶ σὺ καὶ οἱ φίλοι σου εἰμπορεῖτε ἀρκεῖ νὰ συμμορφωθῆτε με τὰς ὁδοὺς) **Εὐάγ. Δ. Παντ.** (ἔλαβα καὶ ἔστειλα ἐπὶ συστάσει τὴν 24 Μαΐου) **Σκλαβομένον Μικροασίαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἡρωϊκῆν Ὑδραν** (ἔστειλα) **Χάρον** (εἰς τὸ προσεγῆς) **Πατριδα τῶν Ἡρώων** (ἐπίσημ.) **Πόθον τῆς Πατριδος** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Κυπριακὸν Ἀσιέραν**, κτλ. **Ἐξ ὄσας** ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην Ἰουλίου ἀπακρίνω εἰς τὴν προσεχῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 15ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀπριλίου—Ιουλίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Αὐγούστου.
392. Δεξιόγραφος
Ἀφηρημένον ἀριθμητικόν
Με τρέφιμον κοινόν καὶ μετοχὴν ἠνώθεη.
Καὶ πόλις στῆ Μακεδονία εὐθῆ;
— Ποῦ μάς τὴν πῆραν τὰ στυλιὰ ἔφανερόθη.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους

393. Στοιχειόγραφος
Τὸ κεφάλι ἐν τοῦ ἀλλάξετε
Με τὸν τράχηλο, κακοί,
Τὸν ἀργαῖο νομοθέτη
Ρίχνετε στῆ φυλακῆν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀσιέρος
394. Μεταγραμματισμός
Ἐμὲ τρώγεις καθ' ἐκάστην.
Ἄ μού ἀλλάξῃς ἓνα γράμμα,
Μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος
Σχηματίζεις ἐν τῷ ἄμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσοσημακῆς Ἀκτῆς

395. Αἶνιγμα
Τὸ ἀροσηκόν, ἀξίωμα
Ἐκ τῶν Ρωμαίων
Τὸ θηλυκόν, λουτρόπολις
Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν.
Ἐστάλη ἀπὸ Μίαν Τρελοῦλαν

396. Δίζυγον
Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστε-
ρίσκοι διὰ γραμμάτων ὄντως,
ὥστε ν' ἀνεγινώσκονται: ὀρι-
ζοντίως ἄνω, πρωτεύουσα ἀσια-
τικῆ κῆπος χώρα τῆς Ἑλλάδος.
Καθῆτως δέ, κ.π.θ. σιρὸν ἐξ
ἀσιατέρων: χώρα τῆς Μικρᾶς
Ἀσίας, ἀνθρώπος ἠλικιωμένος, ἀπαραίτητον εἰς
τὸν στρατιωτῆν, ἀρχαῖος ἦρος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα

397. Κρυπτογραφικόν
12345671896 = Ἐκ τῶν 30 Τυράνων.
218856 = Ζῶν τῶν βορείωνωρορῶν.
32456 = Κοινὴ τροφή.
41236 = Ἐσκατὸν φαινόμενον.
5856 = Ζῶν.
656 = Ἀντωνομίζ.
7383456 = Τέλος κοινόν.
816656 = Κέντρος.
9443 = Ἀπείσιον διὰ τὸν στρατὸν
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρδου Λεωντίου.

398-399. Λογοπαίγνια.
1.—Πῶς ὀνομάζεται ἡ πόλις τῆς Μικρᾶς;
Ἀσία; ποῦ ἔχοντες εἰς τοῦ; πόδα; μα; ;
2.—Ποῖα θεῖα εἶνε ἀπὸ αὐτῆν ποῦ λέμε;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψάλλοντος Ρέσκος

400. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων
Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων ταί-
αῦτα, ὥστε τὰ ἑκάστα τῶν νῆποτελοῦν ὅρος τῆς
Ἑλλάδος:
Οὐδέεις, παχὺς, γέρον, λαμβάνω, μέρος, φῶς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Κορφαίουτοῦλας

401. Φωνηεντόλιπον
λθρ.—θνη;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκλαβομένου Μικροασίτου
402. Γρίφος
Α Α τίς τίς
Α Α τίς τίς
Α Α Α τε
Α Α τίς τίς ::
Α Α τίς
πλάσε
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἑλληνο

**Τὸ πρότιστον καθήκον τοῦ κα-
λοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς
ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.**

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1915, κόκκινα
με χρυσὰ γράμματα, δι' ὄσους ὄθλων νὰ
χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον,
εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάλλοντας τὸ ἀντι-
τίμον, δραχμὰς 1,75.

Ἰωάννου Χ. Χέλυ
Ο ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ
(Ἐμμετρος μεταφρασις
τῆς Ὀμηρικῆς Βατραχομομαχίας)
Ὅλιγα ἀντίτυπα ποῦ ἔμειναν πωλοῦνται
στὸ Γραφεῖον μας 75 λεπτά ἕκαστον.

**Δέξετε νὰ αεράσετε δαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Δέξετε
νὰ μὴν αἰσθανθῆτε οὔτε τὴν ἴεσπν τῆς ἀόρως, οὔτε τὴν μο-
ναζιὰν τῆς ἐφοχῆς, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;
Προμυθευθῆτε**

**ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ", ΤΗΣ**

**Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—
Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφωτικώ-
τερα ἀναγνώσματα τῆς νεολαίας. Προμυθευθῆτε!**

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—137]
Ροδοδάφνη. ἐν ἔχετε ἀπορίαν περὶ Σοσιαλι-
σμοῦ, ἀπευθινήτε πρὸς ἐμὲ. Διεύθυνσις μου:
Π. Κ. Poste—Restante, Ρέθυμον.
Ὁ Πρῶτος Σοσιαλιστής.
[1'—138]

Ὁ σύλλογος «**Πρώτη Τριανδρία**» μετωνο-
μάσθη:
«ΥΠΕΡΟΧΗ»
Σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε μέλη. Ζητήσατε Κατα-
στατικόν. **Πρόεδρος:** Γεώργιος Γιαννοῦσης;
Γραμματεῖς: Βύρων Λεβαντῆς, Διεύθυνσις:
Βύρων Λεβαντῆν, Βενιζέλου 74, Πειραιᾶ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
**ὄσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 22—28 Ἰουλίου**

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Α. Κεφαλάς, Π. Σ. Χατζηαν-
δρέου, Α. Κολοτούρος, Εἰρήνη Μενιδιάτου, Ε.
Χάρτιαν, Χ. Χριστιάνου, Οτ. Πέττερ, Α. Φου-
τέμαν, Α. Χόφμαν, Ρ. Βασιτόπουλος, Ὁσ. Μπά-
σομαν, Γ. Ὀλσον, Α. Σλίττ, Οὔγ. Τσίτσ, Α. Ι.
Γούλιας, Κούλα Θεοφωρίδου, Κούλα Καροπού-
λου, Ἐδθα Βιζυαν, Α. Π. Μανηρῆ, Α. Κ. Πα-
παθεῶ, Ἀγγελικὴ Κλαυδιανῶδ. Γ. Κατωάης,
Ἀκ. Λουλουδάκης, Ποιήτρια Σαπφῶ, Ἀλεξ.
Θ. Γιαννουδάκου, Π. Ι. Μήλιος, Ν. Ι. Σωφῆ-
νης, Γ. Ι. Βασιλάκης, Ι. Κ. Ἰωαννίδης.
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Καίσης, Ἀθ. Σ. Καψάλης.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἀγνή Σπηλιοπούλου.
ΑΝΑΡΟΥ: Μόσχα Δ. Μπίστη, Χ. Δ. Ἀστράς.
ΕΡΜΙΟΝΗΣ: Χ. Δ. Χριστοφορίδης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ζακυνθικὸ Ἀνοιχτάκι.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰαν. Λαβίδης.
ΚΑΡΑΤΣΙΝΗΣ: Ν. Σ. Τσιάνης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἐλλ. ν. Ἀερόφορος, Α. Κασφι-
κης, Φιλοπάτρις, Σ. Ν. Γιαννοῦσης, Π. Α. Γρέν,
Δ. Γ. Δεσύλλας, Λιζέτα Γ. Δεσύλλα.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Α. Α. Ζακυνθινός, Α. Ἀρ-
σένης.
ΛΙΓΟΥΡΑΣΙΤΗΣ: Π. Πετμεζῆς, Χ. Π. Κοκ-
κέρης.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μελαγχολία.
ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Κ. Πεπαλαχίου, Γ. Α. Δογάνης
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Αἰκ. Γ. Μπαϊώτου, Α. Γ. Μα-
μουνάς, Στ. Κ. Γλυκῆς, Ἀντωνία Χ. Κορναίου,
Γ. Α. Σιγῆρης, Δ. Σ. Μπουσῶκος, Ι. Κ. Καρα-
δινό, Ν. Γ. Τσίτσης, Π. Γ. Παπαλιθῆς, Ν.
Ζ. Ζωφρασίδης, Κ. Γερακῆς, Α. Κετσοτάκης.
ΣΑΛΑΜΙΝΗΣ: Ν. Π. Δάρος.
ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Α. Δαπόντε, Ἄλ. Ν. Βλάχος,
Π. Παναγιωτοπούλου.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ι. Α. Τασιβαθίδης.
ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἀθανασία Π. Ἀθανασούλη.
ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ: Ι. Ν. Μαζοπούλου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Καλ. Α. Μουστάκας.
ΧΙΟΥ: Γ. Μ. Ρουσσάκης, Ὁλγα Μ. Ρουσσάκη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληροῦδα καὶ ἐλήθη ὄθσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς:
Ι. Κ. **ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ** ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου περι-
μένα τὴν διόψυσιν, **ΚΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Δ.**
ΑΣΤΡΑΣ ἐν Ἀνδρῶ καὶ **ΟΛΓΑ Μ. ΡΟΥΣΣΑ-**
ΚΗ ἐν Χίῳ οἱ ὁποιοὶ ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς
μῆνας 1ην Αὐγούστου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησείας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λικ. 25
Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ		
Ἔτησία 8.—	Ἔτησία 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50		
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3.—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.			
Περίοδος Β'—Τόμος 23ος		Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουλίου 1916	
Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL		Ἐτος 38ον.—Ἀριθ. 32	

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνεχίζεται)
Αὐτὸς ἐτραγουδῆτε με τὴν κιθάρα
ἓνα περιήρημο τραγουδι τοῦ βραζιλιανέου
ποιητοῦ Γκονζάλδος Ντίος γιὰ τῆς
σάμπιες, τὰ ὠραία γλυκορωνα
πουλιὰ τοῦ τόπου, ποῦ κελαϊδοῦν καλ-
λίτερα κι' ἀπὸ τὰ δικά μας ἄηθονα.
Στῆ σφουρντομένης φωνικῆς τοῦ τόπου μου,
Χαριτωμένε; σάμπιες κελαϊδοῦν...
Ἡ μικρὴ βασίλισσα εὐδόκησε νὰ
χειροκροτήσῃ τὸν ὠραῖο τραγουδιστή.
Ἦστερ' ἀπ' αὐτὸ, ὁ Ἀλβαράδο, ἐλα-
φρὸς καὶ χαρούμενος, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ
τραπέζι καὶ εἶπε εἰς τὴν Κολέττα νὰ κα-
θῆσθαι ἐκεῖ καὶ νάναπαυθῆ, ὡς τὸ δεξιόν
ποῦ θὰ γύριζε γιὰ νὰ τὴν πᾶρη. Κατόπι
καβαλλίκεψε τὰλόγο του κ' ἔβρυε πρὸς
τὰ χωράφια. Ἔτσι ἡ Κολέττα ἔμεινε
μονάχη (*) στῆ σκιά τῶν δένδρων, ἔα-

πλωμένη σὲ μιὰ
ψάθα. Ἀπὸ μα-
κρὰ τὴν ἐφύλα-
γαν μερικοὶ πιστοὶ
μαῦροι ὑπνέται,
προσέγοντες μὴν
πλησιάσῃ κανέναν
καὶ ταράξῃ τὸν με-
σημεριᾶτικο ὕπνο
τῆς.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'
Μιὰ ἰδιοτροπία
τῆς Κολέττα
Πόσες ὥρες κοι-
μήθηκε ἔτσι ἡ μι-
κρή;
Ὁ ἥλιος ἦταν
πιά πολὺ χαμηλά,
ὀταν ἐξύπνησε ἀπὸ
τὸν καλπασμῆνός
ἀλόγου, ποῦ ἐστα-
μάτησε ἐκείνοντά.
Ἦταν ὁ κορ-
βέρος, ὁ ταχυδρόμος, ποῦ εἶχε τρέ-
ξῃ εἰς τὸν πλησιέστερο
σιδηροδρομικὸ σταθ-
μὸ, γιὰ νὰ πᾶρη τὰ
γράμματα καὶ τῆς ἐ-
φημερίδες. Ὁ ἄνθρω-
πος ποῦ ἐπῆδησε ἐλαφρὰ
ἀπὸ τὸ ἀλόγο του, ἐ-
βγαλε τὸ μεγάλο κα-
πέλλο του μπροστὰ
εἰς τὴν Κολέττα καὶ
ἄρισε τὸ πακέτο ποῦ
κρατοῦσε ἐπάνω εἰς
τὸ τραπέζι.
Ἡ μικρὴ Παρι-
ζιὰνα σηκώθηκε καὶ
πῆρε τὸ πακέτο στὰ
χέρια τῆς, γιατί ἤ-
ξερε ὅτι θὰ εἶχε
μέσα καὶ κάποιον ρι-
γουρίν, ποῦ ὁ θε-
τός τῆς πατέρας εἶ-
χε παραγγεῖλῃ νὰ
(*) Ἦτε εἰκόνα προηγ.
φύλλου, σελ. 246.

Ἦτε συμβαίνει λοιπόν;
(Σελ. 254, στ. γ')

Ἦταν ὁ ταχυδρόμος... (Σελ. 253, στ. δ')

τοῦ στέλλον κατ' ἐβδομάδα ἀπὸ τὸ Ρίε
πρὸς χάριν τῆς. Ἦταν μεγάλη χαρὰ
γι' αὐτὴ νὰ βλέπῃ τὰ καινούργια σχέ-
δια τῶν καπέλλων καὶ τῶν φουστα-
νῶν, καθὼς κ' ἐκεῖνα τὰ γνήσια, ποῦ
τῆς θύμιζαν τόσο πολὺ τὸ κατάστημα
τῆς ὁδοῦ ντὲ λα Παί.
Ἀρχισε λοιπὸν νὰ φάγη μετ' ἐπὶ
ἐμπορικὰ γράμματα καὶ τῆς ἐφημερί-
δες τοῦ κ. Ἀλβαράδο, γιὰ νὰ βρῆ τὸ
φιγουρίν. Κι' ἄσφρα σταμάτησε ἐκ-
πληκτῆ, κυττάζουσα σχεδὸν με τρόμο,
μπροστὰ εἰς ἓνα μικρὸ, ἐλαεινὰ ἑρω-
μένο ροζ φάκελλο, ποῦ ἔγραφε ἀπέξω
τόνομά τῆς. Μὰ ναί, καλέ! δὲν ἔκανε
λάθος. Τὸ γράμμα ἐκεῖνον ἦταν δικό
τῆς: «Ἄδα Κολέτταν Ἀγκλάς, οἰκία
κ. Ἀλβαράδο, Φιζέντα Μπόα-Βίστα,
Μίνας.»
Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τάνοιξῃ, μολοντι
ἦταν γι' αὐτὴ. Ποιός, ἐσυλλογίζετο
ἐκπληκτῆ, μποροῦσε νὰ τῆς γράψῃ;
Καμμιά ἀπὸ τῆς φίλες τῆς δὲν ἤξερε
τὴ διεύθυνσιν τῆς. Ἄλλως τε τὸ γράμμα
ἐκεῖνον δὲν ἦταν ἀπὸ τῆ Γαλλία. Εἶχε

γραμματόσημο Βραζιλιανό. "Υστερ' απ' αυτή την παρατήρησι, η Κολέττα έτοιμάσθηκε ναφίση το γράμμα χωρίς να το διαβάση. Έπειδή όμως ο πατέρας της, που θα τον ρωτούσε τί έπρεπε να κάμη, άργούσε να έλθη, δεν βάσταζε πιά, έσχισε το φακέλλο, έρριξε μια ματιά στην ύπογραφη κ' εφώναζε με χαρά:

— "Αι.. από τον Έρρίκο!.. Τι να μου γράφη άρά γε;.. Της καινούργιες βέβαια θεατρικές του έπιτυχίες. Μήπως γι' αυτό μονάχα δεν ήλθε στη Βραζιλία;

"Αλλά μόλις εδιάβασε της πρώτες γραμμές, η Κολέττα έγεινε χλωμή κ' άρχισε να κλαίη.

— Μα είνε φρικτό!.. εψιθύριζε μονάχη της είνε φοβερό!.. Δυστυχημένη Έρρίκε!..

"Ίδου! τί έλεγε! το γράμμα, που προξενούσε τόσο μεγάλη, αλλά και τόσο δικαιολογημένη συγκίνησι στην Κολέττα:

«Μου είπες, αγαπητή μου Κολέττα, την ώρα που άποχαιρεισθήκαμε στο βαπόρι, να πευθύνωμαι σε σένα όποτε θα είχα στενοχώριες ή δυστυχήματα. Και τώρα μου συμβαίνει ένα δυστύχημα. Τι λέγω ένα; Πολλά! γιατί δεν πιστεύω να υπάρχη στον κόσμο πιο δυστυχημένο παιδί από μένα. Φαντάσου μόνον, αγαπητή μου Κολέττα, ότι είμαι κλεισμένος σε μια φυλακή, ες ένα Φρενοκομείο μάλλον, στο κατάστημα του γιατρού Περέζ, στο δρόμο της Πετροπούλεως, κοντά στο σταθμό του Γκάφα. Θυμήσου καλά αυτή τη διέθυνσι και προσπάθησε να καταφέρης τους καλούς αυτούς Άλβαράδο να με λυπηθούν λιγάκι και να με βοηθήσουν.

«Ναι, αδελφούλα μου! Ένας άνθρωπος που δεν μπορώ να σου πω τ' όνομά του, αλλά που είνε ο κακός δαίμων όλων μας, κατώρθωσε με σατανικά μέσα να με άποσπάση από τον κόσμο των ζωντανών ανθρώπων, όπου τον ένοχλούσα και να με κλείση ες ένα τάφο, απ' όπου κινδυνεύω να μη βγω ποτέ!

«Δεν έχω καιρό, Κολέττα, να σου παραστήσω όλα όσα υποφέρω στο κατηγορημένο αυτό Άσυλο. Άρκει να σου πω το φρικτώτερο: ότι για να ζώ μέσα σε τρελλούς, για να με μεταχειρίζονται

σαν τρελλό, κοντεύω να γίνω. Το αισθάνομαι, είμαι βέβαιος, θα τρελλαθώ! Με άνέκριναν, αλλά δεν ετόλμησα να μιλήσω, να καταγγείλω εκείνον που μ' έκλεισε εδώ μέσα, γιατί αν έλεγα τέτοια φρικτά, άπίστευτα πράγματα, θα μ' έπαιρναν άκόμη περισσότερο για τρελλό. Δεν είπα τίποτε λοιπόν κ' είμαι βέβαιος τώρα, ότι από εδώ δεν θα βγω ποτέ. Ο κακούργος, που θέλησε να μ' εξαφανίση, έπηρεε καλά τα μέτρα του. Σαν δυνατότερος, ενίκησε φυσικά ένα παιδί.

«Συλλογίσθηκα όμως εσένα, Κολέττα, και τον θετό σου πατέρα, τον Βραζιλιανό αυτό που φαίνεται τόσο καλός, τόσο δυνατός, και θα έχη βέβαια έπιρροή. Αν μπορούσες να τον κάμης να ενδιαφερθή για μένα, θα μ' έσωζε. Σε βεβαιώ, ότι μου κοστίζει που ζητώ από σε αυτή τη χάρι. Για λόγους, που δεν μπορώ να σου τους εξηγήσω, δεν έπρεπε να το κάμω. Δεν είχα όμως άλλ-

«Γύρισαν τρεγάλα κάτω στην άκρη».

λον από σένα, δεν έχω άλλη έλπίδα σωτηρίας. Γι' αυτό το κάνω.

«Αλλά τί δύσκολο που ήταν!.. Έπι τέλους, ένας νοσοκόμος μ' έλυπήθηκε, μου έδωσε χαρτί και πέννα, και μου ώρκίσθηκε ότι θα ρίξη αυτό το γράμμα στο ταχυδρομείο.

«Θά το κάμη άρά γε;

«Άχ, Θεέ μου, πώς θα περιμένω, πώς θα μετρώ της ημέρες, της ώρες, τα λεπτά... Κολέττα, σε ίκετεύω, σ' εξορκίζω, βοήθησέ με να βγω από τη φοβερή αυτή φυλακή, όπου αισθάνομαι το κεράλι μου έτοιμο να έκραγη και όπου κάθε μέρα κάνω ένα βήμα περισσότερο προς την άληθινή τρέλλα... Με τον καλό κ. Άλβαράδο, έλάτε, τρέξτετε να μ' έλευθερώσετε. Σείς είσθε ή μόνη μου έλπίδα. Αλλά κάμετε γρήγορα, μήπως φθάσετε πολύ άργά.

«Έρρίκος»

Μόλις ετελείωσε την ανάγνωσιν αυτού του φοβερού, του άκατανόητου γράμματος, η Κολέττα, χωρίς να διαστάη στιγμή, πετάχθηκε όρθή και, σε μεγάλη ταραχή, έπρόσταζε έναν υπηρέτη:

— Να πές να μου φέρης τον κύριο Άλβαράδο!.. Μα γρήγορα! άμέσως!

Ο υπηρέτης έφυγε τρέχοντας. Και η Κολέττα άρχισε τότε να σουλατσάρη στο λάφο με μεγάλη άνυπομονησία, και να μιλά μονάχη της.

— Τον δυστυχισμένο τον Έρρίκο έλεγε. Άκούς εκεί να τον κλείσουν σε Φρενοκομείο! Μα ποιος είνε αυτός ο κακός άνθρωπος, που τον κατατρέχει έτσι;.. Και για ποιά λόγο!.. Ά, μα ο έχθρός του, όποιος κ' αν είνε, λογάριασε χωρίς την Κολέττα!.. Ξέρω εγώ τί θα κάμω!.. Ησύχασε, Ρίκο μου, ή σύχασε!.. Θά ιδήσι!..

Ο σενόρ Άλβαράδο γύρισε άρον-άρον μόλις του είπαν, πώς ή δεσποινίς Κολέττα τον ζητούσε βιαστικά.

— Τι συμβαίνει λοιπόν; τη ρώτησε, πριν πεζέψη. Μην είσαι άρρωστη;.. Σε τρώμαζε κανένας;..

Χωρίς να λάβη τον κόπο ναποκριθή ες αυτές της ερωτήσεις, η Κολέττα του έδειξε το γράμμα.

— Πάρτε και διαβάστε αυτό που έλαβα πρό ελίγου!

Ο κτηματίας έβαλε τα γυαλιά του και άρχισε να διαβάξη. Αλλά όσο προχωρούσε στο διάβασμα, το πρόσωπό του

έσκυθρώπαζε, κ' άρου έτελείωσε, είπε σηκώνων τους ώμους:

— "Ε, καλά, και τί θέλεις να κάμω εγώ;.. Είνε βέβαια πολύ δυσάρεστα αυτά που συμβαίνουν στο μικρό σου ξάδελφο, εγώ όμως δεν μπορώ να του κάμω τίποτα!

Η Κολέττα εξέσπασε σε κλάμματα και φωνές:

— Πώς;.. Μα δεν καταλαβαίνετε λοιπόν τί θέλω;.. Κρίμα που ένομίζα πώς έχετε καρδιά!.. Φανήκατε τόσο καλός στο δυστυχημένο παιδί, που ήλθε εδώ μόνο και δεν έχει κανένα, και δεν θέλετε να πάτε τώρα να τον βγάλετε από το Φρενοκομείο;

— Βλέπετε λοιπόν, άποκρίθηκε ο κ. Άλβαράδο, εκείνο που έλεγα; Έκαμαν πολύ άσχημα να τον άφισουν να έλθη ελومόναχος σε ξένο τόπο. Τόσο μικρό παιδί!.. Εγώ του τώπα στο βαπόρι,

έτι εδώ θα τάβρισκε μαστούνια!..

Αλλά η Κολέττα εξακολουθούσε να κλαίη κ' αυτό μόνο δεν υπέφερε ο αγαθός Βραζιλιανός.

— Μα επιτέλους, εφώναζε, τί μπορώ να κάμω εγώ, αν κητάφερε ο άνόητος να τον κλείσουν για τρελλό; Κ' έπειτα, είμαστε βέβαιοι ότι δεν είνε και λιγάκι!.. Το γράμματά του μου φαίνεται!..

Η Κολέττα δεν τον άφισε να εξακολουθήση. Και με διπλά κλάμματα του κερκονέθηκε:

— Τώρα βλέπω πόσο λίγο μάγαπάτε, άρου μου άρνήθητε την πρώτη χάρι που σας ζήτησα!.. Κι' όμως θάταν τόσο εύκολο για σας, που είσθε τόσο μεγάλος, τόσο δυνατός, που όλοι τρέμουν μπροστά σας!.. Δεν έχετε παρά να πάτε, δηλαδή να πάμε μαζί στο κατάστημα που μας γράφει εδώ ο Έρρίκος, και να πήτε: «Άφίστε γρήγορα το παιδί!» Θά σας άκούσουν. Κ' η Κολέττα θά σας αγαπήση τόσο πολύ, και θα είνε τόσο ευτυχισμένη!

Τα λόγια αυτά έκαμαν έντύπωσι στον Βραζιλιανό, γιατί ή πονηρή μικρούλα τον άγγιξε εκεί που του πονούσε: στην ύπερηφάνεια, στο φιλότιμο. Της εξήγησε τότε, ότι όσο κ' αν τον άκουγαν οι δούλοι του, οι εργάτες του, οι υπήκοοι του τελοςπάντων, δεν ήταν πολύ βέβαιοι, ότι μπορούσε να επιβάλη τη θέλησί του και ες ένα διέυθυντή Φρενοκομείου. Έκείνη όμως επέμενε.

— Ά, μπά! δεν έχετε δικη! του έλεγε. Άρκει μόνο να παρουσιασθήτε και να πήτε: «Θέλω τον Έρρίκο Δαλιανό, που δεν είνε καθόλου τρελλός.» Και θα σας τον δώσουν.

Ο κτηματίας άρχισε να υποχωρή. — Καλά, της είπε, σκουκίζων τα δάκρυα, που εξακολουθούσαν να τρέχουν από τα όραία ματάκια δεν είπα, ότι δεν θέλω να πάω εκεί-πέρα, να ιδώ τί συμβαίνει: όχι όμως τώρ άμέσως.

— Μα δεν διαβάσατε λοιπόν το γράμμα; εφώναζε η Κολέττα, σχεδόν θυμωμένη. Άν δεν πάμε να τον έλευθερώσουμε τώρ άμέσως, αύριο θα είνε άργά. Θάχη πεθάνη!

— Μα δεν μπορώ να λείψω τώρα από εδώ! διεμαρτυρήθηκε ο κτηματίας μέσ' στον τρύγο!..

— Ένωλια σας και ο τρύγος γίνεται και χωρίς εσάς! άποκρίθηκε ή μικρούλα. Δεν βλέπω δά να κάνετε και καμμία σπουδαία δουλειά εδώ-πέρα!

Ο Άλβαράδος εσκέφθη, ότι αυτό δεν ήτο ψέμμα. Είχε πιετούς ανθρώπους και μπορούσε να λείψη από τη φαζέντα λίγες ημέρες... Αλλά περισσότερο απ' όλα τον έκαμαν να υποχωρήση τα δάκρυα της λατρευτής του κόρης.

— Καλά, της είπε, θά πάμε, ήτύχασε!

— Πότε;

— Μα νά!.. Σήμερα είνε Δευτέρα. Το τραίνο που περνά τρεις φορές την έβδομα, σταματά αύριο στο σταθμό του Ριμπάιτερο Πρέστο.

— Να το πάρωμε λοιπόν αύριο.

— Πολύ καλά! Το παίρνουμε αύριο, άρου επιμένης τόσο!

Αυτό έπερίμενε νακούση κ' η Κολέττα, για να πέση στην άγκαλιά του πατέρα της και, παρηγορημένη στην έντέλεια, να τον γεμίση φιλία και χάδια.

Ο καλός άνθρωπος άποζημιώθηκε με το παραπάνω για τη θυσία του, με την εκδήλωσι της παιδικής αυτής χαράς. Κ' ευχαριστημένος που την έπροκάλεσε, δεν έσυλλογίζετο άλλο τίποτα, παρά να ίκανοποιήση το γρηγορώτερο την ιδιοτροπία, όπως έλεγε, της Κολέττας. (Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΟ τη φοβερή αυτή πυρκαϊά του Γατοίου, που άλλοι την είδατε με τα μάτια σας κ' άλλοι την άκούσατε μ' όλες της λεπτομέρειες κ' έρρίξατε, όσο μακριά κ' αν ήσθε από την Άττική, —γιατ' ή καταστροφή ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ή σήμη της έφθασε στα πέρατα, — μου έκαμε ξεχωριστή έντύπωσι ή τύχη των ζώων του δάσου. Τα κακόμοιρα Ημερα και άγρια, κατοικίδια κ' έλευθερα τετράποδα και πτηνά, τα περισσότερα έγειναν κάρβουνα μέσα στις φλόγες που τα περιλούκωσαν έξαφνα. Άρου χάθηκαν τόσο άνθρωποι, — άξιωματικοί, στρατιώτες, πυροσβέστες, σωφέρ, χωρικοί, — άρου κ' ο ίδιος ο λατρευτός μας Βασιλεύς επινδύνευσε ναποκλεισθή ες ένα μέρος και μόλις ετώθηκε πηδώντας σε μια χαράδρα από ύψος πέντε μέτρων, φαντασθήτε πιά αν είχάν καιρό, μετά ες εκείνη τη σύγχυσι και την παραζάλη, να συλλογισθούν για τα ζώα!

Έπρεπε λοιπόν να σωθή κηθένας όπως μπορούσε. Άλλ' άρου ή σωτηρία ήταν δύσκολη και για τους ανθρώπους, που έχουν όλο το λογικό, κρίνετε πόσο πιο δύσκολη ήταν για τα φτωχά πλάσματα, που δεν έχουν παρά το ένστικτο!.. Έτρεχαν σαν τρελλά, για ναποφύγουν της φλόγες που επλησίαζαν. Αλλά το δάσος δεν καίγουνταν μόνο ες ένα μέρος. Κ' έτσι ο δρόμος τους κλείνονταν πάλι μπροστά, όπως και πίσω, από ένα γλόγιο φράκτη. Έκαναν δε-

ξιά, άλλες φλόγες, έκαναν άριστερά το ίδιο. Σε λίγο βρίσκονταν μέσα ες ένα φλόγιο στεφάνι. Νά το ύπερπηδήσαν, άδύνατο. Κ' έπεφταν εκεί άποκαωμένα από το τρέξιμο, άλαλιασμένα από τον τρόμο, πνιγμένα από τον καπνό, ως ότου τα έφθανε ή πρώτη γλώσσα της φωτιάς, ευεργετική πιά, και τα γλύτωνε απ' αυτό το μαρτύριο.

Πολλά, έννοσεται, έπαιρναν εξ' αρχής καλό δρόμο και κατορθώναν να βγούν στ' άνοικτά πριν περικυκλωθούν. Αυτά έφευγαν, γλύτωναν. Αλλά εκείνα που δεν ήσαν σωτηρία, ήταν τα κακόμοιρα τα ζώα του κυνηγιού, τα κλεισμένα στο καθαυτό βασιλικό δάσος. Γιατί το δάσος αυτό είνε περιοραγμένον από ένα ψηλό συρματοπλέγμα. Τα ζώα, κυνηγούμενα από της φλόγες, έφθαναν ως τα σύρματα, προσπαθούσαν να τα ύπερπηδήσουν κ' έπεφταν εξαντλημένα από την άπεγνωσμένη και μάταια προσπάθεια. Έτσι κάρχαν ζαρκαδία, έλάφια, άγριογούρουνα, άλογα, άγελάδες, σκύλοι, λύκοι, κόττες, χήνες, πάπιες, παγόνια, λαγοί, κουνέλια κ' ότι τριχωτό ή πτερωτό είχε το θαυμάσιο εκείνο δάσος. Έγειναν εκατόμβες κ' από αυτά, όπως κ' από τα δένδρα. Η φωτιά δεν άφισε παρ' άποκαϊδία.

Τά μόν' από τα ζωντανά του δάτους, που γλύτωσαν όλα, ήταν όσα είχαν τερά δυνατά και μπορούσαν να πετούν ψηλά στον άέρα!.. Αλλά κ' αυτά έφευγαν από τον τόπο της καταστροφής δυστυχημένα. Γιατί δεν είχαν πιά φωλή να γυρίσουν, ούτε αυγά να ζεστάσουν, ούτε παιδάκια να μεγαλώσουν. Είχαν καη όλα επάνω στα δένδρα του γενεθλίου δάτους. Το βράδυ της τραγικής ημέρας, στις άψηλές λευκές που είνε γύρω στο παλάτι της βασιλίσσας Όλγας, μαζεύθηκαν όλ' αυτά τα λογής-λογής ξεπιτωμένα και ξεκληρισμένα πουλιά, κ' άρχισαν ένα παράπονο, ένα μοιρολόι, ένα θρήνο, που όσοι βρέθησαν εκεί να τον άκούσουν, λένε ότι δεν άκουσαν στη ζωή τους σπαρτακτικώτερο. Τους φάνηκε, ότι τα έρημα εκείνα πουλιά δεν έκλαιγαν μόνο για της φωλής τους, αλλά και για όλα τα δένδρα, και για όλα τα ζωντανά, και για όλους τους ανθρώπους που κάρχαν, —για όλη τη συμφορά που πλάκωσε τον άπέραντο εκείνο πράσινο Παράδεισο, και τον έκαμε σε λίγες ώρες Κόλασι μαύρη και σιωπηλή!..

Σας άσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου της Διαπλάσεως του 1915, κόκκινα με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουν να χρυσοδέσουν τα φυλλάδια των εις τόμον, είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις το Γραφείόν μας. Στέλλονται δέ και ταχυδρομικώς πός τους έμβάζοντας το αντίτιμον, δραχμάς 1,75.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΔΑΣ

[ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

— Ναι, ἀπεκρίθη ἀμέσως. Θὰ εἶνε ἐθέσια κάποιου πλουσίου ξένου, ποῦ πάει νὰ μείνη στὴ Νίτσα ἢ στὸ Μόντε-Κάρλο.

Τὸ πλοῖον τῶντι, τὴν στιγμήν ἐκείνην, εἶχε διεύθυνσιν βορειοανατολικήν, ἢ ὅποια ἐμαρτύρει ὅτι ἤροχετο ἀπὸ τανοικτὰ καὶ ἐσκόπευε νὰ προσεγγίσῃ εἰς κάποιον λιμένα τῆς ἀκτῆς.

Ἄλλ' ἐξάρνα, ἀποτόμως, ἠλλάξε διεύθυνσιν κ' ἐστράφη ὀλωσεδιόλου πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐπέκοντο οἱ θεαταί. Ἄλλ' ἐπειδὴ εὐρίσκειτο ἀκόμη πολὺ μακρὰν καὶ τὸ σκάφος ἐφαίνετο τώρα ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, μόλις ἦτο ὄρατον. Δὲν διεκρίνετο πλέον παρὰ ὁ καπνὸς του, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ πλύνεται ἐριζοντίως ἐπὶ τὸν ἕρπον, ἀνέβαινε καθέτως πρὸς τὸν οὐρανὸν εἰς τολύπας πυκνάς καὶ μαύρας.

— Μπᾶ! ἔκαμν ὁ Ρατκασσᾶς, θά-λεγε κανένας πῶς αὐτὸ τὸ γινώτ ἐρχεται ἐδῶ!

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ Τῶνης. Μὰ ποῦ θέλου νὰ ῥάξουν; Στὸ Σαιν-Τροπέζ ἔχει θέβαια, γιατί ἐπρεπε νὰ στρίψουν δεξιά. Στὸ Σαιν-Ραφαὲλ οὔτε, γιατί τότε δὲν πᾶνε καλά.

— Ἐχεις δίκη, εἶπεν ὁ Ρατκασσᾶς. Ὅπως πᾶνε, θὰ σκοπεύουν νὰ ῥάξουν ἐδῶ, στὸ Σαιν-Μαξιμ.

Ἡ θαλαμηγὸς ἐπλεε τῶντι πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ ὄλην τῆς τῆς ταχύτητα. Τώρα διεκρίνοντο καθαρά καὶ τὸ σκάφος καὶ ἡ ἐξάρνα.

Τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦ πλοίου ἦτο ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμον, κοιτόχονδρον, σχεδὸν στρογγυλόν. Καὶ εἰς τὸ κατὰ τρωμά, τοῦ δὲν ἐφαίνοντο παρὰ τὰ ἐλάχιστα

«Ὁ Ρατκασσᾶς καὶ ὁ υἱὸς του ἠτοιμάσθησαν νὰ κάμουν σινιτάλα...» (Σελ. 256, στ. 6'.)

τάπολύτως ἀναγκαῖα ἐκεῖνα πράγματα, ποῦ ἔχουν τὰ ἰδιόκτητα πλοῖα τῶν πλουσίων περιηγητῶν, (τῶν τουριστ), ἀπὸ πηλαγμένα παντὸς φόρτου καὶ διὰ τοῦτο ἰδιαιτέρως κομψά.

Τοιαῦτα λεπτομέρεια θὰ διέφευγον

τὸν καθένα. Ὁ Ρατκασσᾶς ὅμως καὶ ὁ υἱὸς του, ὡς ἀληθινοὶ θαλασσινοὶ ποῦ ἦσαν, τὰς παρετήρησαν.

Ἐν τούτοις ἡ θαλαμηγός, ἢ ὅποια θὰ ἐπλεε μὲ μεγάλην ταχύτητα, διῆτι ἐμεγάλωνε πολὺ γρήγορα, δὲν ἀπέειχε τώρα ἀπὸ τὴν ἀκτὴν, παρὰ διακρίσια ὡς τριακρίσια μέτρα.

— Μπᾶ! ἐρώναξεν ἐξάρνα ὁ Τῶνης. Μὰ εἶνε τρελλοὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Ποῦ θέλου νὰ ῥάξουν; Δὲν ξέρουν λοιπόν, ὅτι μόνον μικρὰ φαρμάκια μποροῦν νὰ πλησιάσουν ἐδῶ; Καλέ, θὰ γίνουν κομμάτια ἐτοὺς βράχους μας!

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ Ρατκασσᾶς, ὅτι δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεταί!

Πατέρας καὶ υἱὸς ἀνέβησαν τότε εἰς ἓνα ὑψηλὸν βράχον καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ κάμουν σινιτάλα, διὰ νὰ δείξουν εἰς τοὺς τρελλοὺς ἐκείνους τὸν κίνδυνον, ὅταν ἐξάρνα εἶδαν τὴν θαλαμηγὸν ἀκίνητον.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἐφώναξε ὁ Τῶνης ἡσυχὸς σταμάτησαν καὶ ἀγκυροβόλησαν.

— Ναι, εἶπεν ὁ Ρατκασσᾶς, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, φτηνὰ τὴ γλῶττωσαν, γιατί ἐκεῖ-πέρα δὲν εἶνε οὔτε εἰκοσι μέτρα τὸ νερό! Λίγο ἀκόμη νὰ προχωροῦσαν, θὰ ἐκάθιζαν.

Συγχρόνως ὅμως ἐνόησαν καὶ οἱ δύο, ὅτι ἡ θαλαμηγός δὲν εἶχε πληριάσῃ τόσο τὴν ἀκτὴν κατὰ λάθος, ὅπως ἐνόμισαν εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλ' ὅτι τὸ ἔκαμν ἐκούσιως καὶ ἀπὸ σκοποῦ.

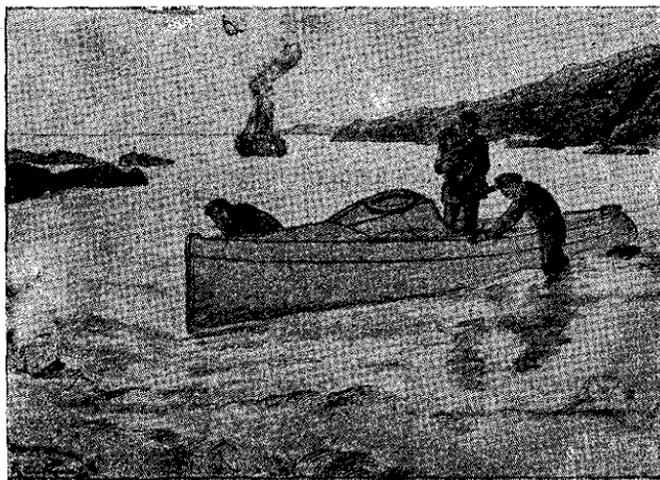
Τῶντι, μίαν μικρὰ αυτοκίνητος ἄκατος τὴν ὅποιαν ὁ Τῶνης, χάριν συντομίας, ἔλεγεν ἀυτάκατον, — κατὰ τὸ ἀτμάκατος, — ἀπεσκάσθη ἀπὸ τὸ πλοῖον

καὶ διηρῦνετο καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἠκούετο πολὺ καλά τώρα ὁ κρότος τῆς μηχανῆς τῆς, ποῦ ἀντηχοῦσεν εἰς τὴν σιγαλίαν.

Ὁ Ρατκασσᾶς καὶ ὁ υἱὸς του τὴν παρηκολούθησαν ἀπὸ ἐκεῖ ἐλίγας σι-

γμάς, καὶ κατόπιν, ἅμα δὲν ἀπέειχε πλέον παρὰ ἐλίγας μέτρα, κατέβησαν ἀπὸ τὸν βράχον, διὰ νὰ προῦπαντήσουν τοὺς ἐρχομένους ταξειδιώτας.

Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, καὶ χωρὶς νὰ τὸ δικαιολογῇ ἀκόμη τίποτε,

«Ἡ μικρὰ εἶχεν ἀγκαλιᾶσθαι μὲ τὰ γερῶνα τῆς τὸν λαίμυρον τοῦ ἀγνώστου...» (Σελ. 257, στ. α'.)

ὁ Τῶνης εἶχε τὸ προαίσθημα, ὅτι κάτι σοβαρὸν, σπουδαῖον, ἐμελλε νὰ συμβῇ. «Ποῖος ξέρει, ἐτυλλογίσθη, μήπως ἐπιτρέψει ὁ προηθεσινὸς κύριος...» Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ ἐκαρφώθη εἰς τὸν νοῦν τότεν βαθεία, ὥστε καθὲ ἀλλῇ ὑπόθεσις τοῦ ἐγενεῖν ἀμέσως ἀνυπόφορη...

Ἐ, ὁ Τῶνης δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ ἐμπιστευταί τόσο πολὺ τὸ προαίσθημά του!

Τῶντι, τὴν στιγμήν ποῦ ὁ πατέρας του καὶ αὐτὸς ἐβῆσαν εἰς τὴν παραλίαν, ἀπὸ ἓνα δρόμον, ὁ ὁποῖος ἐκατηφόριζεν ἐλαφρὰ πρὸς τὴν θάλασσαν, ἡ αὐτάκατος προστήγγισε καὶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖάριον, ὁ Τῶνης ἀνεγνώρισε... ποῖον; Τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν μανδύαν, τὸν ξένον τοῦ αυτοκινήτου!

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ κατακνίξῃ κραυγὴν ἐκπληξέως καὶ ἐδραξε πρὸς τὸ χεῖρ τοῦ πατέρα του.

Ἐν τῷ μεταξύ, δύο ναῦται τῆς θαλαμηγοῦ εἶχαν ἀποβιβάσθαι εἰς τὴν ξηρὰν καὶ προσεπάθον νὰ προσδέσουν τὴν ἄκατον. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσο εὐκόλον, διότι τὸ ἐλαφρὸν σκαφίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζε καὶ ἀπμακρύνετο ἐναλλάξ, ἐχόρευεν ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς κάρφος ἀχύρου.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ναῦται κατώρθωσαν μετ' ὀλίγον νὰ τὸ σταματήσουν, καὶ τότε μόνον ἠμπόρεσε νὰ αποβιβάσθαι καὶ ὁ μυστηριώδης ξένος, κρατῶν εἰς τὴν ἀγκαλίαν του ἓν ὄρατον κοριτσάκι πέντε-ἕξ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὁ Τῶνης καὶ ὁ πατέρας του δὲν εἶχαν παρατηρήσῃ

προητέρα. Ἡ μικρὰ, τὴν ὅποιαν, ὡς φαίνεται, ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης ἐτρόμαξε, εἶχεν ἀγκαλιᾶσθαι μὲ τὰ γερῶνα τῆς σχετικὰ τὸν λαίμυρον τοῦ ἀγνώστου κυρίου κ' ἐξεφώνιζε διαρκῶς, σπαρακτικῶς, ἐκδηλοῦσα οὕτω τὸν φόβον, ὁ ὁποῖος τὴν κατεῖχε.

Δὲν ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ παρὰ μόνον ἀφοῦ ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἐκράτει, τὴν ἀπέθεσε χάμω, εἰς τὴν ἄμμοον τῆς παραλίας, ὑγρὰν ἀκόμη ἀπὸ τὰς θωπείας τοῦ κύματος.

Ὁ μυστηριώδης ταξειδιώτης ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸ κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον, φοβισμένον ἀκόμη, ἐγαντζώνετο ἐπάνω του, καὶ διηρῦνετο πρὸς τὸν Ρατκασσᾶν καὶ τὸν υἱὸν του, οἱ ὁποῖοι ἐπέκοντο ἐκεῖ, καρφωμένοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν των.

Ὁ Τῶνης ὅμως ἀκτινοβόλοισε καὶ

ἀπὸ χαρὰν. Δὲν ἦτο, τῶντι, ὀλοφάνερον, ὅτι ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ξένος ἐπανήρχετο τώρα μὲ τὴν θαλαμηγὸν, διὰ νὰ ἐκπληρώτῃ τὰς ὑποσχέσεις ποῦ ἔδωσεν εἰς τὸν φαρᾶν, ὅταν πρωτοῆλθε μὲ τὸ αυτοκίνητον;

Ἄλλως τε, αἱ πρῶται λέξεις ποῦ ἐπρόφερε, μετέβαλλαν ἀμέσως εἰς βεβαίτητα τὸ ἐνδομυχον προαίσθημα τοῦ Τῶνη.

— Ἐλάτε λοιπόν, καλέ μου κύριε Ρατκασσᾶ, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν γέροντα φαρᾶν. Βλέπετε ὅτι δὲν σᾶς ἐλησμόνησα!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ φαρᾶς, μὴ εὐρίσκων λέξιν νὰποκριθῇ, ἐστρεψε μηχανικῶς εἰς τὰ χεῖρα του τὸ κασκέττον ποῦ εἶχε βγάλῃ, ὁ ξένος ἐξηκολούθησεν εἰς τὸν ἴδιον ἐνθαρρυντικὸν τόνον:

— Ἐλάτε λοιπόν! μὴν τὰ χάνετε!.. Μὰ γιατί τρέμετε ἔτσι;.. Σᾶς κάνω φόβο;

Ὁ πτωχὸς Ρατκασσᾶς, ἂν καὶ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ συ-

νέλθῃ, ἐξηκούθει: νὰ κυττάξῃ σαστισμένος τὸν ἀγνωστὸν, ὅχι διότι τοῦ ἔκαμνε φόβον, ὅπως ὑπέθεσεν αὐτὸς, ἀλλὰ διότι προησθάνετο τώρα καὶ ὁ φαρᾶς ὁ ἴδιος, ὅτι κάτι πολὺ σπουδαῖον θὰ ἤκυαν ἐντὸς ὀλίγου, κάτι ποῦ θὰ εἶχε μεγάλην σημασίαν διὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ καὶ τῆς οικογενείας του...

Συνήλθε μόνον, ὅταν ὁ ξένος τῷ ἐτεινεν ἀφελῶς κ' ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα.

— Ὅχι ἐνομίσατε, τὴν ἄλλῃ φορὰ, ἐξηκολούθησεν αὐτὸς, ὅτι μιλοῦσα ἔτσι στὴν ἀέρα, ὅταν σᾶς ἔλεγα, ὅτι δὲν κρέπαι νὰπελιπίεσθε. Ἄλλὰ βεβαιωθήτε, ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἐδίδα ποτε αὐτὴ τὴ συμβουλή, ἂν δὲν τὴ συλλογίζομαι πρῶτα καλά, ἂν δὲν ἐζύγισα τὰ λόγια μου καὶ ἀπόδειξτε, ὅτι ξανάρχομαι σήμερα γιὰ νὰ σᾶς πῶ: κύριε Ρατκασσᾶ, ἐλάματε τὴν τύχη σας!

Τὴν τύχη μου! ἐφώναξεν ὁ Ρατκασσᾶς, διὰ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ λέξις ὑπῆρξεν ἀνάκαθεν χιμαιρική.

— Ἀκριβῶς! ὑπέλαβεν ὁ ξένος. Καὶ δείχνων τὸ κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον, φοβισμένον πάντοτε, τοὺς ἐκύτταξε μὲ δακρυσμένα μάτια, ἐξηκολούθησε:

— Σᾶς φέρω τὴν εὐτυχία. Καὶ ἡ εὐτυχία σας εἶνε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ποῦ βλέπετε!

Τόσον ὁ Ρατκασσᾶς, ὅσον καὶ ὁ Τῶνης, ἀκούσαντες αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐξεπλάγησαν τὸσον, ὥστε ἐμειναν ἄναυδοι. Ἐστράφησαν μόνον ἐξ ἐνστίκτου κ' ἐκύτταξαν τὸ κοριτσάκι,

τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφάνη ὡραιότατον μὲ τὰ μεγάλα κυανὰ ὡς μω- «Ἐλάτε λοιπόν, καλέ μου κύριε Ρατκασσᾶ, μὴν τὰ χάνετε!» (Σελ. 257, στ. α'.)

ὅστωτα μάτια του καὶ τῆς μακρῆς χουστῆς μπουκλας, ποῦ ἐπιπταν εἰς τοὺς ὤμους του. Τί χαριτωμένο, ἀλήθεια, κοριτσάκι! «Ἐνα κουρετάκι!» ἐτυλλογίσθη ὁ Τῶνης.

Ὁ ἀγνωστὸς τοὺς ἐδείξε τότε τὸν πλησιέστερον βράχον καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἄς καθήσωμε καὶ ἄς ὀμιλήσωμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

Μὲ μεγάλην περιέργειαν, νὰκούσουν τί θὰ τοὺς ἔλεγεν, ὁ Ρατκασσᾶς καὶ ὁ υἱὸς του ἠκολούθησαν τὸν ἀγνωστὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε καθήσῃ εἰς τὸν βράχον, ἐνῶ ἡ μικροῦλα ἐκάθητο κατάχαμα στὴν ἄμμοον.

— Ἄς καθήσωμε καὶ ἄς ὀμιλήσωμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

Ὁ ἀγνωστὸς τοὺς ἐδείξε τότε τὸν πλησιέστερον βράχον καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἄς καθήσωμε καὶ ἄς ὀμιλήσωμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

ΞΕΚΟΥΡΑΣΜΑ

Κουράστηκα! Ὁ ἀνήφορος τραχὺς κ' ἀγκαθερὸ τὸ μοισάτι... Δόστε μου ἴσκιον νὰ ξάποστασω! Λυώνω... Φουγγιμένη ἡ γλῶσσά μου, τὸ στόμα μου ξερό! Ἄλιγο νερό, νὰ πιῶ, νὰ ξεδιψάσω!..

Νυστάζω. Μὲς ἐστὶ μάτια μου κίκλιοι θαμβοὶ γυροῦν. — Σ' ἔνα δεμάτι στάχνα ἐδῶ ἔμπορεῖ κανεῖς; νὰ γείρη; Κοιτὰ μου ἀλαφροφτέρογες; πνοὲς γοργοπεροῦν. Τὸ κλῆμα εὐδοιαστὸ χιμᾶ! σ' ὅτ' πικραῖται!..

Μέλι τὸ κριθίνον φουμί. Σὰν πουπουλέγιο τὸ σκαμνί. Καὶ τὸ νερό! Νὰ πιῆς καλά νὰ μὴν ξαναδιψάσῃς. Ὁ ὕπνος γλυκός. Μοσχοβολᾷ ἡ ἀχρῆνι στρωμνὴ!.. Πρέπει νὰ κουραστῆς πολὺ, ἂν θεῖς νὰ ξε- [ποστασῆς!]

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγὸν Κεφ. ΙΒ'.]

α) Παιγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κλέφτικο Βόλι

ΔΑ	ΠΑ	ΔΑ	ΝΑ
ΚΕ	ΡΟΣ	ΣΠΑ	ΦΑ
ΜΗΑΡ ΜΗΟΥ			

ΓΡΙ	ΛΟΣ	ΡΕΓ	ΝΙ
ΔΑ	ΓΑ	ΣΥ	ΜΙ

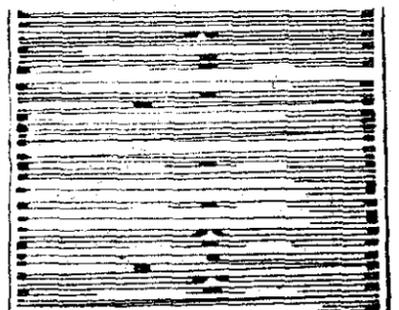
Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἐξ ἰχθύων κοινῶν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν.

β) Γρίφος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χερουανῆς

Ὅχι μόνον, ναί! Ἄνοιξις ὀθόρου Φθινόπωρον Χειμῶν τ' οὐαί τ' οὐς

γ) Διὰ τοὺς Παλλομαδεῖς Hieroglyphique

Ἄβεις τοῦ 30οῦ φύλλου α) Θουκυδίδης, Εὐριπίδης, Ἡρόδοτος. — β.) Ἄνυπομόνως περιμένω τὴν Διάπλαιν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

σε; να διαβάσει τα «Εξέδρα του Ρολόι», για να γνωρίσει καλύτερα το πνευματικό κίνημα.

Το Στενιωματικό συμφωνεί με την γνώμη του Κλέριμου Βολιού για τα Μικρά Μυστικά, αποκαλύπτει όμως τις ελλείψεις και τονόμους: «Τα χρώμα προσιμότερα;—Το μαύρο: Αδύο, λέγει, δεν έχει καμιάν χείρ. —Κ' έχω εμάς τής; ιδέας, ότι αι άπαντίσεις πρέπει να έχουν πρώτα ειδικεύσει—ά, όχι ψέματτα!—και έπειτα εξειδίξει, νοσηράδ...»

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αδην την εβδομάδα έλαβα τα εξής: «Στην Πόλι».—«Ο Φράξ».—«Στον ήρωα Π. Α.».—«Έχει κέρ» κτλ.—«Μια δροχιά στο Παλατό Φάιερ».—«Η φίλ».—«Από τη Μικρά μου Μυστική».—«Πρώτα το καθήκον».—«Προσφιλή αναγνώματτα» κτλ.—«Καλοκαίρι στην Αθήνα».—«Τό λείβνο».—«Φυχή; γέρομα».—Π. Πνεύματτα και διάφορα διά τού; Έβδ. Διαγωνισμύ;.

Κριτική τής; σημερινής; Σελίδας εις το προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεύσεται. άν δεν συνοδεύεται από τού δικαιώματτα δα. 1. Τα έγκριμένα ή άνανεύσμενα ίσχυουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α άνηκον εις άγόρια, και άσα από κ. εις Κορίτσια.] Νέα ψευδώνυμα: Φρειδερίκος Αδωνάσος, ά. (Φ Σ). Βόρον, ά (III) Αήτητο Εδκούα, ά (BB). Ένδοξος Κάιζερ, κ. (ΣΠ). Γόδοιος Δεσμός, ά (ΔΖ), Παπαφλέσσας, ά. (ΠΣ), Γαλανόλευκη Σημάτα, κ. (ΜΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν: ο Κεκοιμμένος Θεσαυρός (0) με Στεινωματικό.— ή Ηρωική Σάμος (0) με Ένα Σαμουόποπολο, Φούλαρ, Πειρατικό Λάβολον.— ή Τριμυρία (0) με Ρεζεντιάν, Μελαγχολιαν, και Κερκυραίοι.— ή Έκπορθητής τής Έπταλόφου (0) με Έλλάδα Βενιζέλου, Ναυτάκι τής Αθήνων, Κατακάκι τών Ψαδών.— ή Ένδοξος Κάιζερ (0) με Γερμανόπαιδα και με όλοιο τού; Γερμανόφίλου.— ή Ηρωική Έθνα (0) με Έγγλεζάκι, Τσελλήν Νεότητα, Άνθος τών Λευμόνων.— ή Τσελλή Μελαζζοπούλα (0) με Έρωτα τής Πατρίδος, Έπικρασιστην τής Έλευθερίας, Πειρατικό Διαβολάκι.

Η Διάπλασις άσπάζεται τού; φίλου; τής; Κ. Κ. Χ. (έστειλα) Έρωτα τής Έπανωστάσεως (έστειλα) Έρωτική Έθνα (πολλά χαιρεισίματα) Ένδοξον Κάιζερ (όλα έλήφθησαν) άχι, άφού είσαι κορίτσι και είνε άγέρι δεν επιτρέπεται.) Έλευκίτην Ρ. (σε συγχαίρω διά τού δίπλωμα τής; διδασκαλίσης με τού άριστα) πολύ μ' ευχαρίστησε τού γράμμα σου) Φοίνικα (χαίρω διά τήν άπόφασίν σου) άχι, πρέπει να υπογράψω και με τόνωμά σου) Ακαταμάχητον Στρατηλάτην (έλαβα, έχει κελός) Απάγοντον Καίσαρος (έστειλα, σε συγχαίρω εύχομαι να γίνης γρήγορα καλά) Έκπορθητήν τής Έπταλόφου (έλαβα, ευχαριστώ) να, τήν αγάπην σου τήν είδα) Παπάκι (σε συγχαίρω διά τόν λαμπρόν βαθμόν δεν είχα αμφιβολία, ότι θά έπαιρνες τόν μεγαλήτερον τής τάξεως σου) Αρχιζώνιον (όλα έλήφθησαν, μην άνησυχή;) Τιάκρον (έλαβα ευχαριστώ) άπαντώ να και εις τας δύο σου έρωτήσεις;) Ηρωική Σάμον (ωραία, βλέπω, περνώ; στην έσοχή) να, από τού Βαθύ είνε) Καρναίδα (έστειλα) εύγε διά τού άριστα) Έρωτα τής Πατρίδος (ευχαριστώ διά τας ενεργείας; όσον διά τού μυθιστόρημα, είδες; ότι εύρηκα διάδοχον τής; «Κασσέτινας».) Κλέριμου Βόλι (άχι, δεν γοηδίζεται άδεια, διότι ή Έλλάς δεν έχει άδύνασιν με τας ένεκ Κράτη) Ένδοξον Έλλάδα (έχει καλώς) Μικρόν Πρόκοπον (έστει-

λα) Άνθοσαυρήνην Χίον (έστειλα) Έδελαν Μανεδόνα (έστειλα) Μαναιτοπούλαν (φαντάζομαι τι άγωνίαν έδοκίμασε;) Γ. Γ. Χιδ. (ψευδώνυμον δικαιούται να έχουν όλοι οι συνδρομηταί και ε' άδελφια των επί πληρωμή 1 δραχμής) άσπε και σύ) Χαρομένην Καρδούλαν (δεν έχω είδησιν, ούτε σε προτρέπω να έγγραφής) Ρωβύθον (άχι, άλλο Ρωβύθον και άλλο Ρογγόρο;) Βασιβαρομάχον Έλλάδα (όλα διωροδοθήσαν) Έκπεσομένην Λόδορον, Τσελλόν Κεφαλλοντήν, Κόρον Ναυτικού κτλ. κτλ. Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 1ην Ιουλίου, άπάντησά εις τού προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τού 156ου Διαγωνισμύ Αύσων Απριλίον—Ιουλίου

Αι λύσεις δεκταί μέχρι τής 29 Αιγούστου.

403. Λεξιγράφος

Μ' ένα σύμφωνον άν ένώσθη; Κάποια πόλι τής Γαλλίας, Όρος; ή μά; φανερώσθη; Παρεσβύ; τής Θεσσαλίας. Έστάλη από τού Βουνό τής Μανωλιάσας

404. Στοιχειόγραφος

Είμαι νήσο; τού Αιγαίου. Άν με άποκεφαλίσω;, Ένα ζώον κερσάρφρον, Χορσίσιον ή σχηματίσθη;. Έστάλη από τού Τσελλού Κεφαλλοντήν

405. Αναγραμματισμός

Μέρος είμαι κάθε πλοίου Έν με αναγραμματίσθη;. Είς τού; βασιλεί; τής Θράκης; Κύπταξ, ή μάπαντίσθη;. Έστάλη από τού Έρωτος τής Πατρίδος

406. Αίνιγμα

Άρχαίου δράματτα; είμαι ήρωή;, Αλλά και νήσο;—διαι; άπορσί; Έστάλη από τής Χάριτος

407. Τρίγωνον

* * * * * = Μούσα. * * * * * = Μέρος; τού λόγου * * * * * = Έπίρρημα. * * * * * = Άρθρον. * * * * * = Έπιφώνημα.

Και καθέτις; τού; είδα;. Έστάλη από τής Νεραίδος τού Βοσπόρου

408. Ταύ

+ + + + + = Φιλέλλη ποιητής. * * * * * = Δένδρον καρποφόρον. * * * * * = Χώρα τής Μ. Ασίας. * * * * * = Μέρος; τής οικίας. * * * * * = Κράτος; τής Εβρώπης.

Καθέτις; οι σταυροί, ίσδόν ένδομα. Έστάλη από τής Τροισαίου Έλλάδος

409—413. Μαγικόν Γράμμα

Τή άνταλλαγή ένός γράμματτα εάσθη; τών κάτωθι λέξων δι' ένός άλλου, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθούν, άνευ αναγραμματισμού, άλλα τού; λέξεις; Φόρος, μηρός, λόγη, θύμα, ούτω. Έστάλη από τής Ωραίας Κεκοίρας

414. Ακουστικίς εξ αντιθέτων

Να εύρησόν αντίθετα τών κάτωθι ζητούμενων λέξων τοιαύτα, ώστε διά τών αρχικών τών να σχηματίζεται αρχαίο; λυρικός ποιητής; Τελευταίος, άλλότριος, ήττα, λαμβάνω, περιετός, έηλώνω, μέρος, άφρον. Έστάλη από τής Παναχαίδος

415. Φωνηεντόλιπον

μ - κή Έστάλη από τής Χιακής Άνθοδέσμης

416. Γρήφος

6ης Η μόνη 5 τύχη α Έστάλη από τής Κυκλαίδος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Ασκήσεων τού 18ου φύλλου

211. Αισχίνης; (έ; χήν, εις;)—212. Πάδο; γάδος.—213. Χίος.—Ίος.

215. ΤΟΥΡΚΙΑ

214. ΓΑΛ-ΛΙ-Α ΜΟΝΑΧΟΝ ΑΙ-ΒΥ-Η ΛΟ ΡΑ Α-Π-ΑΩΝ ΚΣ ΜΣ Α Ο Σ Σ

216-220. Διά τού Γ: άκλή, τόμα, ταύρος, κτήσις, έτος. 221. 7—4X 2+1—7=0. 222. ΜΑΝ-ΓΟΝ (Μηδών άγα) ΟΕΙ-ΙΑ (Γουής τίμα) (ΜΟσχα, ΔΕυτέρα, ΝΙνο; ΓΙ;γας, ΝΑυσικά.)—223. Νίφον άνημάττα, μη μίνι δψιν, 224. Αποδύσθη εις περιετός έξοδα (άπό φευ γε - τή περι τή έξ ώ δα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 σιγμών λεπτά 10, διά δέ τού; συνδρομητάς μας λεπτά 15 μόνον με π α χ ε α στοιχεία τού διπλάσιον, και με κ ε φ α λ α ι α τού τετραλάσιον. Έλάσσω δρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι διπλωτέρας τών 15 σιγμών όνται ως να ήσαν 15. Ο χ ω ρ ι σ τ ο ς σ τ ή χ ο ς, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχία ή άπλά στοιχεία τών 8 σιγμών, υπολογίζεττα ως έξ λέξεις άλλα.—Αι μη συνδρομητέρας από τού άντιτίμου άγγελία δέν δημοσιεύονται.] —[15'—139]

Πάσι εύγενώς προτείνοντα; και παρακαλώ και θυστερωτάς άποστείλωται τετράδιον. Βασίλειος δ Βουλγαροκτόνος

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

όσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλάδιον, έλήφθησαν από 29 Ιουν.—5 Ιουλ.

ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλική Σ. Φραντζή, Γ. Χ. Πουλάκος, Ίωάννα Χ. Πουλάκου, Έμ. Κ. Βαρθολομαίος, Γ. Ρ. Χιδίρογλου, Άπ. Λουλουδάκης, Άντ. Λουλουδάκης, Π. Σ. Χατζηανδρέου, Ε. Σ. Θεοφιλάκης, Ε. Χάτζιμαν, Χ. Χριστιανόπου, Π. Ρόζενφελαντ, Γ. Όλσεν, Ρ. Βασιμύλλης, Α. Σλίττ, Α. Γ. Γούλιας, Πολύτηρα Σαφάκ, Α. Α. Τζιώτης, Ίωάννα Θ. Μάρκα, Π. Ι. Μήλιος, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Φε. Ι. Δελένδρας, Κέννος, Ι. Κ. Ίωαννίδης. ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Α. Κατήρ. ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ: Κ. Α. Μουστάκας. ΒΟΛΟΥ: Α. Ε. Καπουράνης, Χαράλιτα Ε. Κάτακα. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Π. Α. Ζώης. ΙΘΑΚΗΣ: Κ. Κοκκίνης, Θιακοί; στέλλεττα λύσεις. ΚΑΠΑΝΑΡΤΙΟΥ: Π. Γ. Φούφα. ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Ν. Τσιόκας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Έλλην Άεροπόρος, Σ. Κ. Σπατάης, Φιλόπατρις, Δ. Γ. Δεσούλλας, Λίβτα Γ. Δεσούλα, Π. Α. Γρέν, Γ. Κουσουνης, Άν. Κασφίρης, Ήρατον Έδελάκι. ΛΑΓΚΕΔΑΙΩΝ: Γ. Π. Κατσόγιαννης. ΛΗΕΟΥΡΓΙΟΥ: Κάττε Ι. Πυλαγινού, Άγγελική Π. Ίακωβάτου, Ηρωίλδον Σούλι, Δ. Άρσένης. ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μελαγχολία, Π. Κ. Μαρή, Μ. Γ. Κοτοπούλης. ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαγόκωστας, Δ. Χ. Όλύμπιος. ΠΑΡΗΣ: Έδρυττα Λιβαδά. ΠΑΤΡΩΝ: Νόρμισος. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Γ. Τσίπης, Ε. Α. Καραβίας, Ησ. Μαργιόλης, Ηλ. Δοίβας, Ι. Κ. Καρανδινό; Μ. Σ. Φουκά; Δ. Σ. Μπαούκος, Π. Γ. Πασαλιάρης, Άσασία Ε. Καραβία, Ν. Ζ. Ζωγραφίδης. ΠΟΡΤΑΡΙΑΣ: Μυρσίνη. ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Πατάκι. ΠΥΡΡΟΥ: Μ. Κ. Δανιέλλης. ΣΙΠΕΤΩΝ: Άλεξ. ΣΥΡΟΥ: Δ. Σ. Γκοίνας, Π. Παναγιωτόπουλος, Έλλας τής Έλλάδος. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Α. Γ. Σταματοπούλος. ΧΑΛΑΝΑΡΙΟΥ: Φ. Πέπκας. ΧΙΟΥ: Μαρία Μ. Πρωτου, Σφιγγ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων τών άνωτέρω τού άνόματτα έτέθησαν εις τήν Κληρωτέα και έληφθησαν οι εξής τρείς: ΑΘ. Γ. ΓΟΥΑΙΑΣ εν Αθήναις, ΕΠΑΜ. Α. ΚΑΡΑΒΙΑΣ εν Πειραιεί και ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Σ. ΓΚΟΥΜΑΣ εν Σέρφω, οι όποιοι ένεργάφησαν διά τρείς μήνας από τής Αβγούστου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συντάτμενον υπό τού Έργογγείου τής Παιδείας ως τού κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν κόραν ήμίν ύπηρσεσίας και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τού; παίδα;.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έτος 38ο.—Αριθ. 33

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Έφώναξε τόν έπιστάτη τού και τόν έξουσιοδότησε να τόν αντιπρόσωπεύη 'ς όλα, γιατί ήταν αναγκατισμένος να πάη για λίγες ήμέρες στο Ρίον—Ιανέιρο.

Μπορείτε να είσθε βέβαιος, άποκριθήκε ο έπιστάτης, ότι θά γίνουν όλα σα να είσθε παρών.

Ήσυχος μ' αυτή τή διαβεβαίωσι, ο κτηματίας καταλλίκεψε πάλι τάλογό τού, έβαλαν και τήν Κολέττα στην άσπρη τής μούλα και γύρισαν τρεχάλα(*) στη φαζέττα, για να κάμουν τής έτοιμασίας τού ταξείδιου.

Άμέσως άρχισε τού άναστατώμα. Έγέμιζαν μπαούλα και τας φόρτωναν 'ς ένα μεγάλο ταξείδιωτικό άμαξί.

Ένωτμεταξύ, ο κτηματίας και ή Κολέττα εξηγήουσαν στην κυρία Άλβαράδο τόν σκοπό τής βιαστικής των αναγωρήσεως.

Φυσικά, ή καλή κυρία δεν θά έτολμοüse ποτέ να συζητήση μια άπόφασί τού σύζυγου τής, όποιαδήποτε. Ήσυχαστε μόνον άμα τής είπαν, ότι δεν θά τήν έπαιρναν

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 254. Σδύσε εκεί και τας λέξεις «κάτω στην άκρη» διότι δεν χρειάζονται. Έγινε νόστιμο λάθος: Στη διάρβωσι, ο διορθωτής είχε σημειώσει αυτή τή φράσι, έννοίαν να μεταθεθούν τας λόγια τής εικόνας (γύρισαν τρεχάλα) πύό κάτω και στην άκρη. Ο δέ τυπογράφος, παρεξηγήσας, τήν προσέσεσά στα λόγια τής; εικόνας!

'ς αυτό τού ταξείδι, αλλά θά τήν άρναν να κοιμάττα όσο θέλει στους καναπέδες τής κ' έτσι παρακολούθησε με τήν μεγαλήτερη άπάθεια τής προετοιμασίας. — Μη λείψης πολύ! Ήταν τού μόνο που έτόλμησε να πη στον άνδρα τής. Ο Άλβαράδος, εν τάξει πιά με τήν γυναίκα τού, άσχολήθηκε να καταρτίση τήν ακολουθία τού, γιατί σαν άλλ-

«Μέσα 'ς εκείνο τάμαξί έτρεξαν όλη τή νύκτα...» (Σελ. 261, στ. γ')

ήνός βασιλέως, δεν έταξείδευσ ποτέ χωρίς να τόν συνοδεύουν δέκα ως δεκαπέντε έμπιστοί ύπηρέταί. Ο αριθμός τού έπείκιλλε αναλόγως τού μέρους όπου έπήγαινε. Για τού Ρίο συνήθως έπαιρνε μαζί τού λίγους. Σήμερα όμως, σα να τόν έσπρωχνε κάποιος προαισθημα, έσχημάτισε μια μεγάλη και καλά όπλισμένη συνοδεία. Τήν ίδια νύκτα, τού στρατεύμα αυτό έξεκίνησε.

Όλόγυρα στο μεγάλο άμαξί, όπου είχαν τοποθετηθή ο Άλβαράδο και ή Κολέττα, —άγρυπνη ως αυτή τήν ώρα, από τήν συγκίνησί τής, —έκάλαπαζαν οι δεκαπέντε ακόλουθοι. Πολλοί άπ' αυτούς κρατούσαν στο χέρι μεγάλες λαμπάδες, πυρσούς από άσετυλίνη.

Μέσα 'ς εκείνο τάμαξί έτρεξαν όλη τή νύκτα προς τόν πλησιέστερο σιδηροδρομικό σταθμό, που άπέχεθε όμως δεκαξή όλόκληρες λεύγες.

Άλλά φυσικά, ή άποστάσεις είνε πολύ μεγάλες στην άπέραντη εκείνη χώρα, που ή επιφάνειά τής είνε σαράντα φορές μεγαλήτερη από τήν επιφάνεια τής Έλλάδος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο σενιόρ Άλβαράδο θυμώνει

Τρείς ήμέρες τώρα, στο καλλίτερο ξενοδοχείο τού Ρίου, ή Κολέττα Άγγλάς περνώ τής ώρες τής με άνυπομονησία και κάποτε με θυμό, γιατί ο Βραζιλιανός μπαμπάς τής λείπει έξω, τρέχει διαρκώς, άλλ' άργεί να τελειώση τήν ύπόθεσιν τού μικρού Γάλλου. Δυστυχώς, τας πράγματα είνε πολύ δυσκολώτερα, άπ'